

Đán bà

TUAN BAO XUAT. BAN NGAY THU SAU

NAM THU 6 = SO 272 = RA NGAY 22 DECEMBRE 1944

Toa soạn và Tri-su 76 Rue Wiéle Hanoi - Tél: 479

MOI SO ba tháng 7\$00
sáu tháng 13,00
0\$50 một năm 25,00
CHINH-PHU GẤP ĐÔI.

Thư từ và ngân-phieu nên
gửi về : La Directrice du

TUAN-BAO DAN-BA

76, Wiéle - Hanoi

MONG CAC GIÁO-SU' VÀ CAC PHỤ-HUYNH HỌC-SINH LƯU-Ý

Từ ngày các trường công tư lớn ở Hà-nội thiên về Hà - đông thì con đường Hà-nội Hà - đông ngày hai buổi sáng, chiều diễn một quang - cảnh náo - nhiệt lạ thường. Trên đường nhựa chi - chít xe nhà xe đạp chở các học sinh, ấy là không kể những chuyển xe điện riêng của học sinh mỗi trường thường thường chật ních. Cảnh tượng vui vẻ an ủi rất nhiều cho những người hằng lưu tâm đến vấn đề học hành của thanh niên trong buổi này.

Nhưng ai đi qua lại con đường Hà-nội Hà-dông vào giờ tan học, các học sinh ra về, tất cũng nhận thấy thái độ hỗn tạp của một số học sinh, phải lấy làm chúm mắt những cử chỉ khả ố của họ.

Trên đường nhựa họ đi xe đạp giăng dây người nọ bá vai người kia, hát lên ông ổng như một lũ điên. Rồi dang di họ phóng vút hay bất thình - linh quặt ngang làm cản - trở cả sự đi lại của khách bộ hành, song mục-dịch của họ không phải để trên ghẹo những khách bộ hành mà cốt để « vẩy » « dễ chen » dễ theo sát bánh xe những xe đạp của các nữ học sinh cùng

ruồi một con đường, với họ. Rồi những lời bông đùa cợt ghẹo bô bô lên như ở quãng không người, những lời trắng hoa mà tưởng chỉ những bọn đàn ông đang điếm mới quen dùng. Vậy mà đó là những lời của đám học sinh mới trong ngoài cái tuổi hai mươi.

Nữ học sinh người nào bạo dạn còn dám đối đáp với họ, người nào lãnh hiên ngậm tằm mà đi thi bị chúng làm cho

khốn khổ, có khi bị ngang xe ngã xe, có khi bị chúng cứ theo sát cánh buồng lời chọc ghẹo làm cho hồ thẹn. Nhiều gia - đình có con gái đi học phải phải cha, anh đi hộ vệ, hoặc phải để cho con đi xe điện.

Nhưng trên xe điện vẫn diễn cái cảnh dưới đường và có lẽ còn tệ hại hơn ! Toa xe nào có các nữ sinh hay lẫn một vài thiếu nữ hành khách thường đi lẫn vào chuyển tàu học sinh thì toa ấy thật có lắm chuyện bí ổi. Bọn học sinh chen nhau xô nhau, thì nhau buồng lời chọc ghẹo các nữ sinh và làm bộ đông người họ đẩy nhau cố ý ngã vào người các

XEM TRONG SỐ NAY

KẾT QUẢ

CUỘC THI

TÂM-LÝ

VÀ NHỮNG MỤC
VĂN THƯỜNG CÓ

(xem tiếp trang 6)

CHUYỆN RIÊNG

HỒI.— Một người quả phụ còn trẻ tuổi, chưa có con, từ khi mất tang chồng thì có một người đàn ông ngỗ lời thương yêu, theo đuổi luôn mấy năm nay. Người ấy có địa-vị, có tư cách, và có vợ con rồi, chỉ vì quá say mê quả phụ mà có những dự tưởng táo bạo hoặc là hai người sẽ riêng, sống với nhau, hoặc quả phụ cho thế là không được, thì sẽ ly-dị vợ cả đôi bên chung sống đương hoàng.

Đối với vợ người đàn ông ấy quả phụ là chỗ bệ bạn, lấy lẽ không tiện mà rẽ duyên người cũng không nỡ. Lại còn một lẽ nữa tuy người đàn ông đó có địa vị song kém xa địa vị người chồng quá cố của mình, có lấy, e thiên hạ chê cười. Bị người đàn ông sẵn đón tha thiết quá, người quả phụ rất phân vân không biết từ chối cách nào, hay là xin đem cái tình cảm sắt đá ra tình huynh đệ vì trước kia người đàn ông ấy là bạn học của anh quả phụ, đôi bên khi bé vẫn coi nhau như anh em rồi. Có nên chăng?

VÔ DANH

TRẢ LỜI.— Cái dự-tưởng của bà hay đấy nhưng vẫn nhuốm vẻ tiêu-thuyết và ứng dụng vào đời xưa thì được chứ đời nay, lương tâm con người ta không còn khắc khổ, coi trọng cái điều danh nghĩa như xưa nữa, e đổi ra tình anh em, sự thân mật càng dễ đổi cho người ta sàm sỡ chăng?

Bà không nhận lời lấy người đàn ông đó là phải lắm. Tiếng rằng góa bụa, nhưng còn trẻ tuổi lại không vướng víu con cái, nếu muốn bước đi bước

nữ, không thiếu gì cái cảnh chồng một, vợ một chờ đón bà. Cái cảnh chồng chung dù thế nào cũng là một cảnh khổ, tránh được thì ai cũng nên tránh! Rẽ duyên bạn cố nhiên là không nên rồi. Bà còn suy bị sợ lấy người đàn ông này thiên hạ chê cười lấy người kém địa vị chồng trước của mình. Điều ấy là trong lúc muốn từ chối người đàn ông này cũng nên coi là một lẽ, song cái lẽ ấy bà không nên cần nhắc đến nếu bà gặp một người đàn ông khác muốn cần tâm tình của bà. Lấy nhau hạnh phúc không ở địa vị mà cũng ở miệng thể khen chê. Huống chi ta cũng nên tự biết ta, dù có lấy người kém địa vị chồng cũ tại tâm thân góa bụa của mình với cái sự kém địa vị ấy cũng chẳng chênh lệch gì, nửa cân, tám lạng cả. Trong khi chờ chấp mối duyên lành khác, bà nên cương nghị với người đàn ông này mà bà đã biết là không thể lấy được. Để cho người ấy dăm tở mỗi tình một cách táo bạo đến thế, tất là từ xưa bà đã quá hiền, khiến như khuyến khích mãi mỗi tình của người ta. Bây giờ bà nên cương quyết hơn. Người đàn ông có tư cách nếu khi thấy người ta xưa đuổi mình đất không dám quấy nhiễu nữa.

Cô NAM TRÁ - Vinh Ngoài - Bắc có câu tục ngữ làm « đầu gà còn hơn làm đuôi trâu » nghĩa là kẻ ngu phu song một vợ một chồng cũng hơn là lấy lẽ người sang trọng!

Bà VÔ - DANH không nên về nhà mình. Về nhà mình là có lỗi người chồng càng ghét bỏ thêm.

THU LINH

Mùa sương khói

Hỡi ơi! Chuyện cũ nhạt phai mất rồi!
TUYẾT-NGUYỆT

Tàn sen úa,
Liều phi-nhiều,
Cành khô xác lá
Sầu rụng ba-tiều.

Thời xưa:
Đôi mảnh giép cong,
Nón vui quai lụa, áo mừng
mở ba...

— Thời xưa hát-hiu
Cầm thu vương lại bao
chiều
Mang-mang tuyết nguyệt,
dặt diu ngọc sương...
Khói hàn bốc bến Tiên
Tương,
Ngô-đồng rơi lá, phượng
hoàng ngẫu ngộ.
Thơ đề, đôi vị lão nho:
Hàm Dương liền ngát, Cỏ
Tô thành sầu...

Quên gió thay màu,
Sương vương...
Quên lạnh mái đầu tóc bông,
Men chiều lừng Sứ Quốc
Công
Chèo khua sóng biếc, mui
lồng giới xanh.
Thời xưa, thanh bình

Thời xưa, thanh bình
Nắng tươi hoàng-vườn,
Mây ngời thiên thanh.

Giai lành khăn nhiễu, gái
trình lưng sồi
Đã - thanh bình - điện
vương lời:
Tình nao giọng hát, duyên
đời hồn nhiên.
— Đôi trao đồng nội, gió
hiền,
Làng xa rạo rức, xóm bên
thẹn thùng.

Ôi thời đã xa!
Thêu thùa tạm nghỉ,
Ngừng đọc Huân Ca.
— Hiền-nữ nhà nhà
Thiết tha mâm bánh, ướp
hoa rượu vô.
Thời xưa! không còn
mùa xưa,
Gai tơ phá cổ đề mơ
chuyện lòng...

Mùa nay mây nhỏ bời
hồng,
Giới xanh nhạt sắc, giảng
chong phai vàng...
Ôi buồn mang mang
Còn chăng phong nhụy cúc
vàng lê thê?
« Hoa biều lai qui »
« Phong vật y nhiên, nhân
sự phi ». (1)

Thời xưa, rượu tạnh men
thề
Đêm mùa thoáng giọng từ
quy gọi sầu!
Còn đâu! Thời xưa còn
đâu?

HÀ-KHANG

(1) thơ Tịch Sĩ: Hoa về,
phong vật còn như trước
mà nhân sự khác xưa.

ĐÃ CÓ BÁN: **CỎ DẠI** TẬP VĂN ĐẶC SẮC NHẤT
của TÔ-HOÀI Giá 5\$80

Còn một ít: **Trên đường Nghệ-thuật**
Văn-học bình-luận của VŨ-NGỌC-PHAN—Giá 3\$00

Đương in: **Cây đàn Kỳ mông**
truyện của HOFEMANN

Bản dịch của VŨ-NGỌC-PHAN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

VŨ-GIA-TRANG Thái-Hà-Ấp — Hanoi

NƯỚC TRONG NGUỒN

CHUYỆN DÀI CỦA THU-THU (tiếp theo)

Phương thức giấc hai mắt cay sè, mãi mới mở ra được 1 Gian phòng thật lịch mịch Kha đã ra đi từ bao giờ và trước khi đi, chàng đã có ý đóng tất cả các cửa sổ lại, nhưng ánh sáng vẫn lọt qua các khe cửa làm cho mắt Phương càng thêm chói. Nàng loay ngoay ngồi gập lưng thấy đầu óc choáng váng và người mỗi lúc dữ, Phương lại uể oải nằm xuống.

Dưới đường vang lên tiếng tàu điện và xe cộ, Phương lắng nghe không còn tiếng rao quả sáng nữa. Tất là trưa lắm rồi. Chỉ có một ý muốn biết đích mấy giờ mà Phương cũng thấy ngại không muốn tho đầu ra khỏi cửa mành. Xem chiếc đồng hồ báo thức để ngay đầu giường. Mọi cử động lúc nàng đối với Phương đều nặng nhọc. Nàng nằm yên mắt lơ lơ nhìn lên đỉnh mành. Đỉnh mành trắng tuyết, hợp với sắc trắng của trần nhà tưởng như kéo giải mãi cái khoảng không vô tận mà trong đó Phương đang trôi bập bềnh. Một tiếng thở dài ngao ngán tự nhiên thoát ra ở miệng Phương. Nàng nghiêng đầu cúi mặt xuống gối cổ trốn lần tư tưởng buồn chán chực lớn vồn trong tâm hồn.

Nàng cố bắt trí mình nhớ những chuyện khác, những chuyện gần gũi nhất trong đêm qua. Bữa tiệc tùng bùng ở nhà nàng mà nàng đã tồn công phu hàng mấy ngày để sửa soạn, sắp đặt, cuộc khiêu vũ sau bữa tiệc mà tay vợ chồng nàng không dự nhưng vẫn được khách khứa loan-gheghê nhiệt-liệt đến nỗi kéo

giải đến gần sáng. Bữa tiệc ấy không phải là bữa tiệc đầu tiên ở nhà nàng, nó là bữa tiệc không biết thứ mấy mươi, nàng đã quen thạo lắm rồi trong việc trọn lựa thực đơn cũng như trong việc thủ-tac nên nàng chẳng cần bữa tiệc thật là thanh-tự rục rịch, khách khứa đều bài lòng. Những lời họ khen ngợi cảm ơn nàng lúc ra về tuy theo phép xã giao nhưng nàng cũng biết là thực-tình, và chính Kha sau khi khách ra về rồi, lên buồng ngủ vừa thay áo, chàng vừa nói :

— Minh thật là một bà chủ nhà hoàn toàn lịch-sự. Vợ trạng sư Cường có tiếng bạt thiệp nhất Hà nội anh tưởng cũng còn thua mình và mình còn hơn bà ta cái có học, nói tiếng pháp thạo và đứng mẹo chữ như bà ta chỉ nói thạo nhưng sai chết đi á !

Rồi chàng nói tiếp như nói bông đùa :

— Có bà vợ bạt thiệp lịch sự, khách khứa khen ngợi, mình cũng tự phụ !

Phương nghe chồng khen, nàng càng thấy lòng tự kiêu vô cùng và nàng nhắm mắt, thân thể mệt mỏi nhưng tâm trí hân hoan tự mào với bao lời ca-tụng còn vang vọng bên tai, hòa một nhạc điệu êm ái, ru nàng say thêm giấc ngủ.

Nhưng bây giờ nhắc lại những lời khen ngợi ấy, nàng không còn thấy một chút dư cảm tự mãn nữa. Nàng vẫn thân-nhiên hình như những lời ấy là để khen tặng một người nào khác, và cả những lời Kha khen rằng cũng trở nên vô vị.

Và vụt có một ý nghĩa mỉa mai. Kha nói chàng tự phụ vì nàng bạt thiệp lịch sự, vì bạn bè chàng đều khen ngợi nàng. Phương hiểu chàng không nói dối. Nếu về mặt chàng khi nói, và những cách điệu của chàng âu yếm nàng hơn mỗi khi nhà có thiết đãi tiệc tùng, nàng biết chàng vẫn chưa ngỏ hết nỗi tự phụ còn nhiều trong lòng chàng.

(Còn nữa)

TRALOIDEP

Cô BÌNH Hanoi. — 1.) Cái nguyên nhân làm cho sáng nào mắt cũng hèm hụp, mắt cũng bị sị và hay nhức đầu là sự chùn chấn (mèn) bóng kín mắt khi ngủ. Cái lỗi ngủ này làm hại vừa nhan sắc vừa sức khỏe. Ngủ thê thiều không khí để thở, máu trong người không lưu thông làm cho giấc ngủ thành nặng nề, nhọc mệt. Da mặt vì thế mất cả vẻ tươi sáng. Vậy nên ngay từ bây giờ, chỉ đắp chân đèn ấm. Đắp thê, cửa sổ buồng ngủ — đầu trời lạnh — lại cần mở, chỉ trừ cửa ở trên đầu mình hoặc cái cửa nào mở ra làm thành luồng gió — nghĩa là 2 cửa thông nhau — thì mới đóng. Ngủ thoáng như thế người sẽ mạnh, giấc ngủ sẽ ngon và nước da sẽ tươi nhuận 2.) Trời này không nên dùng lotion astringente nữa 3.) Không mua được glycerine thì dùng crème Tsar de nuit làm thuốc né tốt nhất.

Cô LOAN Hảiphong. — Bài thuốc trị-trứng cá đã đăng nhiều lần trên báo, giờ báo cũ mà coi rồi đi cần ở hiệu thuốc tây dưới ấy cho tiện.

Bà VINH Phúthọ. — 1.) Móng tay bà hay gãy và

ĐANG IN :

Làm bếp giỏi

Lần thứ hai

Sách giấy hơn 300 trang.
Có thêm nhiều bài mới lạ.
Sách in có hạn. Ai mua
trả tiền trước. Không gửi
lĩnh hóa giao ngân.

Giá bán 10\$00

Ở xa gửi thêm 1\$ tiền
cước phí, do nhà xuất-bản
Phụ-Nữ phát-hành.

Thơ và mandat đề cho

Mme Đào-Thị-Minh
118, Rue Duvillier — Hanoi

xấu xí sần sùi thê là tại bà không săn sóc đến nó luôn. Bây giờ nên mua ngay salicylate de soude rồi mỗi chiều bỏ một thìa vào trong một cốc nước nóng, hòa cho tan, ngâm 10 đầu ngón tay vào. Ngâm 10 phút bỏ ra lau khô, lấy huile d'amande — không có dùng crème d'amande cũng được — nhẹ sát đi sát lại nhiều lần vào móng tay. Chỉ một tháng móng tay sẽ đẹp 2.) Đã gửi lait d'amande và crème Tsar.

Cô MAI Hanoi. — 1.) Hay bị chuột rút (crampes) bắp chân là tại cô làm nghề đứng bán hàng. Bây giờ khi đi làm về, lấy một cái khăn rập nước nóng — có đổ một thìa dấm ăn (vinai-gre) — bóp khắp bắp chân độ 5 phút, sẽ không bao giờ bị chuột rút nữa. 2.) Với nước da ấy, dùng son màu rose nacree thì miệng sẽ tươi lắm.

Cô VINH Nam-Định 1.) Răng thê là tại mình không biết giữ gìn vệ sinh cho miệng. Phải đi cho bác-sỹ lấy hết cái chân răng sâu ấy ra mới khỏi. Không có thuốc thì đánh răng bằng muối già nhỏ cũng tốt chán.

2.) Đã gửi lait d'amande thứ 20\$ và 1 thứ beurre de cacao.

ĐA CỐ BẢN TẠI KHAP CÁC HIỆU SÁCH LỚN

TIẾNG VONG SÔNG NGÂN

Tho' NGÂN-GIANG

Sách in mỹ-thuật, trên giấy lụa Trữ-La. Bìa nhiều màu
Phụ bản của họa-sĩ Trịnh-Vân. Bản quý giá 12 \$ 00
Những bản đặc biệt giấy Bạch tuyết và lụa Táy
Hồ có ảnh tác-giả, hời tại nhà xuất-bản.

Ở xa mua lẻ thêm 1\$00 cước phí. Thư và ngân phiếu gửi
về tác-giả : Bà Đỗ-thị-Quế, 44 Hàng Bông, Hanoi

Kết quả cuộc

Lời tòa soạn

Lời đầu tiên của chúng tôi là lời cảm ơn gần một ngàn bạn dự thi. Không cần phải thêu hoa vẽ lá, đó là một con số rất hùng hồn chứng tỏ một cách thiết thực một phong trào sôi nổi về chủ nghĩa gia-đình.

Ý kiến riêng của chúng tôi thế nào? Cảm tưởng của cô Duyên n, người đặt cuộc thi, ra sao? và ai là người tán thành, ai là người phản đối? Các bạn hãy nghe lời chị Trinh, một nhân viên trong ban giám-khảo đã được chị Thụy-An, chủ nhiệm, giao cho viết về cuộc thi này:

Ngày 18 tháng chạp tây, năm 1944 tức ngày mùng 4 tháng một năm giáp thân (các bạn có sự cái giọng biên bản của Trinh không đấy?) hồi 9 giờ tối, tại tòa báo Dân - Bà ở 76 Wiéle Hanoi, các nhân viên ban giám khảo về cuộc thi tâm lý đã hội họp đủ mặt. Dự thính có hai người; cô Duyên và bà thân ra cô. Cái không khí trong bàn giấy mới nghiêm trọng và những nét mặt mọi người nhí nhảnh lau lau của các chị Thu Linh, Duyên Hà, bây giờ mới trang trọng làm sao? Chả trước mặt một khách lạ và một bà cụ già mà!

Chị Thụy-An ngồi ghế chủ tịch hội đồng, giao cho cô Trinh (bẩm chính tôi) công số điểm.

Bà thân ra cô Duyên hình như nóng ruột, hai ba lần định

hỏi gì lại thôi. Chị Thụy An có lẽ hiểu ý bà đỡ lời:

— Cụ có điều gì giấy báo chị em chúng tôi?

Bà cụ vui sướng lộ ra nét mặt;

— Bẩm không ạ... Chúng tôi ao ước được biết.....

Bà cụ chưa dứt câu, cô Duyên đỏ cả mặt và lễ phép gạt: «Me chỉ nóng ruột» Quay về phía con, cụ sẽ nói: «khuya rồi, để một lũ em con ở nhà, mẹ sợ»

Chị Thu Linh (một cái mắt cú chỉ nhia vào trái tim người) niềm nở hướng về phía mặt cụ:

— Dạ, cụ muốn biết ý kiến chúng tôi và các người dự thi?

— Vâng, chính thế, giá được các bà cho nghe bài nào hay nhất.

Chị Thụy An:

— Bẩm cụ, nhiều bài hay lắm, tuy vậy xin chiều ý cụ đọc một bài trong những bài hay đó để cụ nghe. Cô Trinh đọc một bài vào ra hàng giúp tôi. Cố nhiên là Trinh phải vâng lời và sau khi đã ho vài tiếng để lấy giọng Trinh đọc:

Dự cuộc thi tâm lý bảo Đàn-Bà

của Tuyết-Mai P. Q. Đ.

Bạn quá là người có học, nên trong thư giải tỏ nỗi băn khoăn của mình, ta nhận thấy văn đàn rất thú vị, ý chuyên có phương pháp, và nhờ nhẽ gãy gọn rõ ràng.

Tuy kết thúc bức thư, bạn có viết «...nghe mẹ hay theo chỉ hướng của mình?», nhưng thật ra ở đoạn văn trên, và từ trước đến nay, bạn đã viện những lý rất mạnh mẽ để bênh vực chỉ mình.

Nay muốn quyết định nên dừng, ta chỉ cần mang bức thư ấy ra phân tích ý kiến của bạn và của bà thân, mà cân nhắc giá trị, thì con đường bạn phải theo sẽ trường nhiên tỏ rõ.

...

I. — Ý kiến của bà thân

Những triết nhân xưa, như Khổng-Tử ở Đông Phương, hoặc Socrate ở Tây Phương, — mỗi khi gặp một trường hợp nào, hay đề tứ có ai hỏi điều gì, thì nhân đó mà bày tỏ giáo lý của mình ra. Sại này, môn đệ nhớ nhờ dạy bảo, ghi chép nên những thiên Ngũ-lục, hay Manuel, Luận-Ngữ hay Entretiens, truyền lại ở đời. Các học giả nhân xem đây mà phân tích rành mạch ra những giáo nghĩa của triết nhân đã chủ trương; rồi mới tổng hợp thành một học thuyết có thông hệ quy củ...

Cũng như thế, những ý kiến của bà thân cô, thường ngày bày tỏ cùng cô, tuy tản mạn rời rạc, nhưng phân tích ra và tổng hợp lại cho có thông hệ, ta sẽ thấy người chủ-trương bốn điều này:

1.—Con gái đi xa nhà là một điều không nên (nguyên văn bức thư.)

2.—Đến tuổi trưởng thành, không nên mãi đi xa vắng luôn luôn, mà nhãng bỏ việc lập gia-đình.

3.—Đã có gia-đình, nên luôn vắng nhà «thì ai là người nội trợ và trông nom các con».

4.—Đã có tuổi không nên đi xa, thêm vất vả vào mình, mà còn thêm lo thua thiệt, và đã kém tinh anh lợi linh lợi, lại không thạo những lời buôn bán mánh khéo thời nay».

Bốn điều ấy tóm tắt sơ lược vị chỉ và bốn phần của bạn gái từ nhỏ đến già, theo thiên chức của bản năng, theo kinh nghiệm của muôn đời kết tập thành lẽ thói của xã hội, và giáo-điều của luân-lý.

1.—Ngay câu đầu, thoát nghe ta thấy ý kiến mới hẹp hòi, cổ hủ làm sao! Cũng như nhiều bạn khác, cô Duyên đã phải than phiền sự ức chế đôi riêng với nữ giới. «Phải chăng nó là di phong của thế hệ sùng nho?»

— Không, các bạn hãy khoan, mà xét nhận cho tinh tường, chứ có dựa theo bọn người nông nổi. Chính ngay ở thời đại đạo Khổng Mạnh đương được sùng thượng, những chữ «Tam-Tòng» «Tứ-Đức» được coi làm khuôn vàng thước ngọc cho phụ-nữ, — không nằng đi ra ngoài, họa chăng chỉ có đôi người quyền quý «cấm cung», trong nhà không phải lo việc tổ gia nội trợ, ra ngoài không phải gian lao, «Lặn lội thân cò khi quãng vắng»

Eo sèo mặt nước buổi đò đông»;

còn hầu hết trong các ngành sinh hoạt về thương mại, kinh tế, văn tài,... trong nước, từ Nam ra Bắc, từ ngược xuống xuôi, đều

Quý bà, quý cô ưa dùng giấy lịch-sự và bền xin mời lại hiệu:

Quê-Lâm

N° 6, Rue de la Ligue
PHỐ CHÁ CÁ HÀ NỘI

Một hiệu giấy phụ nữ đáng tin dùng của quý bà quý cô, vì có nhiều kiểu giấy thêu nhưng tốt không đâu sánh kịp và đa cá sấu, lịch sự, vừa đẹp và bền

thi về tâm - lý

do phụ-nữ gánh vác cả. Nhưng vì nỗi lòng riêng, bạn tức bực, lấy óc chủ quan mà xét phong tục, bạn than rằng sao lại ngăn cấm mình ra ngoài. Nhưng với con mắt khách quan, phụ-nữ Việt-Nam ta sẽ thấy rằng mình vẫn ra ngoài, hoạt động về kinh tế, thương mại, nhiều lắm lắm rồi, còn phải than phiền gì nữa?!

Trong những phiên chợ Hìdông chợ Giấu, người các nơi kéo đến buôn bán nào chỉ một mình cô? Số chị em ta thật đã chiếm tới sáu bảy mươi phần trăm; còn lại 30% đàn ông thì 20% là những nhà tiểu-công-nghệ đến bán hóa-vật của mình; đi buôn bán thật chỉ độ 10% hay không tới mà thôi.

Để khảo chứng thêm, đi cùng hết các tỉnh, các quố, ta nhận thấy rằng số đàn bà con gái đi tấn tảo ngược xuôi, gồng gánh gánh mịch, thường chiếm tới 80 hay 90 phần trăm.

Trong gia đình những chị em đi buôn bán ấy, nhiều cha mẹ còn mang nặng thói tục nghiêm khắc cổ xưa; vậy mà các người đã không ngăn cấm, lại còn khuyến khích thêm lên. Được xóm làng khen nức là « đảm đàng » « thao lược », những thiếu nữ ấy càng « dễ dãi chồng ».

Người ta lại còn sợ những cô chỉ lang quanh trong nhà « không biết làm ăn gì » mà « không dám rước »⁽¹⁾ Vậy còn điều không cho con, em, đi xa nhà là ý làm sao?

— Nó quả không có ý gì nhằm nói những bạn gái đi buôn bán vừa xét trên vậy. Nó chỉ là một phương pháp

tất nhiên của gia đình để đòi tri sự quá độ của đời người đã vượt hẳn ra ngoài thường lệ.

a) Đứng về phương diện tiến hóa hiện thời của xã hội mà nói, ta nhận thấy rằng nó đặc biệt chú ý đến ⁽²⁾ giới cấp mới mẻ của chị em ta, mà tôi tạm gọi là giới-cấp « áo-màu », vì xét ra dư luận chỉ khe khắt với chiếc áo màu mà thôi!

Các bạn cứ ngắm mà xem, cũng là ngôi nghĩ chân đầu bờ ruộng, cũng là nam nữ đi đường, đóng không, quán trọ, ... bất cứ đâu đâu... , nếu áo vải quần thắm thì ai ai cũng quen mắt coi thường, mà không một ý nghĩ đen tối; nếu đổi thành quần trắng áo màu, thì dư luận sì sọ, điều kia tiêng họ.

Việc làm, cũng một mục đích như nhau, mà một đấng được khen náo tai đám, một đấng bị thêu dệt đến điều: phải chăng lỗi tại chiếc áo màu rực rỡ?!! Bà thân cô « Duyên can »: « Lỡ lại thì làm gì, người con gái chỉ cốt giữ vẹn tiếng tăm, không để cho ai nói động đến mình », chỉ vì cô ở trong giới cấp áo màu vậy.

Giới-cấp này quả có nhiều người rất phóng dãng, hèn dư luận thường khắt khe, hơi một tí là nghĩ nghĩ thết thết. Bà thân cô tuy có quá lo xa, nhưng cũng đáng ngại cho « những miêng đồng dãi » đã thêu dệt để làm hại thanh danh người chính đính.

(1) Muốn tỏ rõ một sự thật, tôi dưng ý lại chép cả lời nói của người ta, nên nghe không được thanh tao lắm.

(2) Đương nhiên với « giới cấp », hai đấng nghĩa khác nhau.

b) Thâu được một cách khoáng đạt cái ý nghĩa răn giới sự quá độ, thì đứng về phương diện gia đình giáo dục, ta sẽ nhận thấy sự ngăn cản thiếu nữ chớ nằng đi xa nhà là một điều hợp lý.

Trừ một vài người kiên trì sắt đá và hiểu biết sự đời, còn đời với phần nhiều những thiếu nữ ngây thơ, đạo làm cha mẹ rất cần phải răn cấm, dạy bảo, để phòng những sự đổ dánh sa ngã. Phương ngôn ta có câu: « Khôn ba năm, dại một giờ » vậy để phòng trước, còn hơn là chữa chữa sau.

c) Vả, dù có gì ngoài cái vấn đề chính đính hay sa ngã ra, ta vẫn còn thấy điều bất thiện nữ luôn luôn ở gia đình là một việc rất cần. Muốn làm cho trọn vẹn và sáng đáng cái chức vụ làm vợ làm mẹ mà giới đã đặt vào bạn gái chúng ta, thì ngay từ lúc còn là thiếu nữ đã phải học tập dư bị sẵn sàng rồi. Ta chẳng thấy đây ư: nhiều người buôn bán đám đang, mà gia đình không hạnh phúc, họ vụng hèn đường giúp chồng, nuôi con.

2.) Đến tuổi trưởng thành không nên mãi buôn bán mà gác bỏ việc lập gia đình. Điều thứ hai này nên rõ cái thiện chức của bạn gái. Nhờ dạy tự chẳng có gì là siêu việt cao thượng, nhưng là đạo thường, thiết thực của người ta.

Nếu ta chẳng muốn và cũng không có thể làm được bậc phi thường, vượt hẳn ra ngoài thế tục, thì sống ở trong vòng đời, ta hãy khôn ngoan và hợp lẽ. Trong bộ máy của xã hội,

ta như một khớp bánh xe: ta đừng để vướng mắc vào một răng nào, mà sai đà, hỏng máy. Trong cuộc sinh tồn tiến hóa của nhân loại, ta như một hành khách trong lữ đoàn: giục đường ta chớ mãi vui thích một sự gì, dừng lại, mà nhớ độ.

Mãi buồn, bạn nói: « Thế nào rồi tôi cũng lấy chồng, song hãy đợi cho tôi gây được một sự nghiệp thương mại đã ». Nói một sự nghiệp, tức là nói một cái gì không giới hạn. Bây giờ đây, nếu cho là gây nên rồi, cũng được; sau này buồn bán giầu có đến ức triệu, báo là chưa xong thì thật quá vắn chưa xong.

« Saigon tôi còn vài mỗi hàng giờ giảng, Haiphong còn một lô hàng. Tôi còn phải đi nữa » Cứ như thế, càng buôn càng thêm nhiều món giờ giảng, giấy đưa biết đến bao giờ?

Nay bạn đã 24 tuổi rồi; năm đã gần tàn, mà nữa mà 25? Chúng ta hôn thú có thời, sinh dục có tuổi. Chậm ra, đến « quá lứa nhớ thì », bây giờ chớ nhẽ lại như con diệc (le héron) của La Fontaine mà nhặt cá tôm rạc tép ươn!

(Xem tiếp trang sau)

QUÝ BA!
QUÝ CÔ! MUON CÔ

Giày tốt, đẹp
bền và dễ đi,
không đâu sánh kịp
xin mời lại hiện;

Quê-Hiên

36, Phố Hàng Bò, 36 3

HANOI

SẼ ĐƯỢC NHƯ Ý

Ở vậy, thì cái cảnh cô độc, mênh mông xê bóng, mới buồn sao ?

Bà thân bạn, hi vọng nhắc cho bạn nghe câu văn cổ « Chấn loạn gôi phượng không chống cũng hư » Nhưng thực đây, bây giờ tiền của không đủ gây hạnh phúc cho bạn đâu, bạn ạ.

Bạn nay đứng trước hai con đường :

— Con đường làm giàu nhưng không hạnh phúc.

— Con đường nhiều hạnh phúc mà vẫn có thể làm giàu ; tùy ý bạn lựa chọn lấy một...

3/ và 4/ (Không vào phạm vi câu hỏi, nên không bàn đến)

II Ý kiến của cô Duyên

Bạn thật là người xa biệt rộng có chí hướng và rất quả quyết.

Bạn đã thấy rõ sự thất vọng của lời buôn bán sộc vác mà khuyên bà thân, khuyên chẳng nổi, thì quả quyết tự mình làm lấy.

Bạn chủ trương hai điều :

1.— Nên đi ra ngoài buôn bán cho rộng ;

2.— Nên lấy chồng, rồi sinh con, quanh quẩn ở nhà, cuộc đời thu hẹp lại buồn tẻ quá.

1/ Cứ một câu khen ngợi của bà thân « mấy buôn có mấy năm, mà lời "lãi bằng tao buôn cả một đời người" cũng đủ biết về việc buôn bán, ý kiến của bạn quá cao rộng và hợp nhẽ. Có rằng mãi làm giàu mà gác bỏ điều hạnh phúc chung thân, thì thật là không đạt lý chút nào :

Sự ấy vừa bàn rõ ở đoạn văn trên.

Tiền đây tôi muốn bạn thêm với bạn vài điều. Lấy tình trạng hiện thời sinh hoạt trong xứ mà xét, tôi sẽ khuyên bạn không nên hoạt

động về thương mại theo cách ấy nữa ; vì nó đi ngược với chính sách kinh tế chỉ huy (politique de l'économie dirigée) đương thi hành trong nước.

Vì bài viết hạn không được quá 6 trang giấy, nên ở đây không thể cùng bạn thảo luận dài dòng về vấn đề này được. Chỉ nói qua rằng : Lúc này nhà nước đương làm việc, nên rảnh rỗi, chính sách kinh tế chỉ huy được thi hành một cách triệt để, thì hết thấy mọi thứ hàng buôn bán đều đã được ấn định cách phân phát công bình theo sự nhu cầu của toàn dân, đâu vào đâu cả rồi, còn có mỗi hàng gì giờ giảng ở Saigon, hay ở Haiphong, Namđịnh, mà bạn định đến đó bán buôn đây ?

Nếu chẳng làm phát ý bạn, tôi sẽ nói thêm rằng : những sự hoạt động về buôn bán chạy sách, ngược xuôi, Nam Bắc, về buổi này, tuy có làm giàu ưc triệu cho một số ít người, nhưng đã là nguyên nhân chính thức của cuộc sinh hoạt đắt đỏ, khó khăn trong toàn xứ ;... Chính nó đã làm suy sụp đó nên kinh tế xứ này, cho nên chính phủ phải chỉ huy.

Và lại, rồi đây sự giao thông càng thêm ngăn trở, và sau đây thế giới lại trở lại mặc thường, thì chẳng đời bà thân hay chúng ta khuyên, bạn cũng tự bắt buộc phải thôi, mà buôn theo cách khác.

Bạn đương hoạt động đây, vào Nam ra Bắc... cuộc đời luôn luôn thay đổi, sự gấp gáp luôn luôn mới lạ, thì tưởng rằng tháng ngày quanh quẩn ở nhà, cuộc đời thu hẹp lại buồn tẻ biết bao !

Sợ thật không có thể. Chỉ những người ăn không ngồi đợi, mới thấy cuộc đời buồn tẻ ; còn những ai bận rộn về nội trợ, sung sướng về bấy trẻ ngây thơ, thì lại lấy cảnh sống ở gia đình là

Thư viện THÁI-BÌNH

Chúng tôi được tin rằng đến thượng tuần tháng giêng tây này, Thư-Viện Ban Văn - học hội Trí - Thề đức Thái - Bình sẽ khai mạc. Ngay từ bây giờ ban quản trị của Thư - Viện đó làm việc rất nhiệt thành để chỉnh đốn lại cho Thư-Viện có nhiều hiệu quả thiết thực gồm có những sách về các loại bổ ích cho mọi người. Ngoài phạm vi các hội Viên được mượn sách Thư-Viện đó lại là mở cửa cho các thanh niên hiếu học có thể lại Thư-Viện mượn sách để học thêm, thật là một cử chỉ đầy ý nghĩa. Chúng tôi tha thiết mong rằng các ngài lưu tâm đến việc văn học, nên ủng hộ cho Thư-Viện ấy được nhiều kết quả mỹ mãn.

Thanh-Phượng

hạnh-phúc. Nhiều người lúc còn son rỗi thường hay đi buôn bán ngược xuôi, khi có con rồi, hơi xa nhà một tí là nóng ruột. Lúc này người ta lại cho sự đi xa nhà là buồn tủi.

Bạn ám nhận thấy trong hôn nhân cuộc đời sẽ thu hẹp lại. Thu hẹp nghĩa là cuộc sống sẽ chẳng lành lành như con thuyền không bến bờ, dòng người đã có mục đích chân chính rõ ràng. Nhằm một mục đích chân chính mà tiến, ấy là đi về nẻo hạnh-phúc vậy

Bạn hãy nghe bà thân mà tính việc lập gia đình.

Bây giờ bạn sẽ thấy chỉ hướng mình quay theo đường khác không kém khí giới và ánh sáng, mục đích đã tành cao hơn sự làm giàu thiếu cần, mà hạnh phúc còn dồi dào đậm âm trọn trăm năm....

Hưng-yên, ngày 16-9-44

Tuyết-Mai P.Q.D.

Báo nghỉ một kỳ

Nhà in nghỉ lễ Noel và Tết Tây nên báo bắt buộc phải nghỉ 1 kỳ, kỳ sau sẽ ra đúng ngày 5 Janvier 1945.

T. B. Đ. B.

Mong các giáo sư

(tiếp theo trang nhất)

nữ sinh và các nữ hành khách khác.

Họ có những cử chỉ khỗ, những lời nói sống sượng làm cho ai đi lẫn chuyển tàu của học sinh cũng phải khó chịu bất bình.

Xưa nay những chuyện lời thôi cợt ghẹo của học trò con trai đối với con gái không phải là không có. Song khi các trường còn ở cả Hà - nội mỗi trường tản mác một khu, đường đi về khác nhau, không thường gặp gỡ, nên không có một quang cảnh quá đáng. Nay các trường thu cả về một tỉnh, con đường đi, về độc nhất, và lại dài hàng chục cây số, để cho bọn học sinh thả cái nết hư hèn của họ. Vậy chỉ còn mong vào các phụ huynh và các giáo-sư học sinh cảnh giới họ. Xin cho họ biết giữ tư cách với các nữ học sinh, để cho các nữ sinh được yên ổn học hành và gia - đình các nữ sinh được yên tâm.

T. B. Đ. B.

Mùa lạnh bạn muốn có 1 manteau hay veste đẹp

thì may

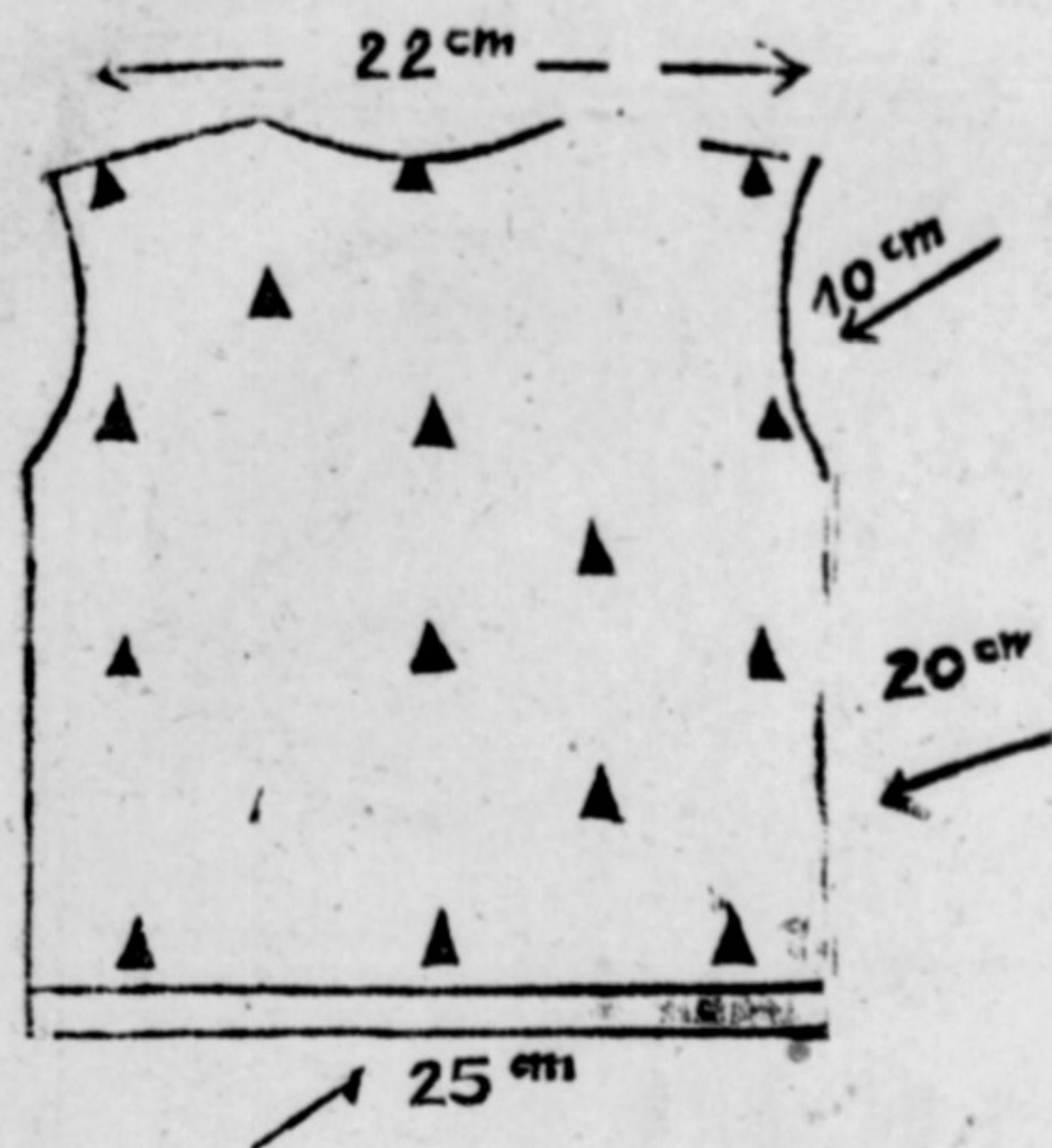
ở hiệu

Lé-tâm

30, Armée
ROUSSEAU, 20

= PHỐ LÒ ĐÚC HÀ NỘI =

Sẽ được hài lòng vì có cái cắt khéo và thợ lành-nghề

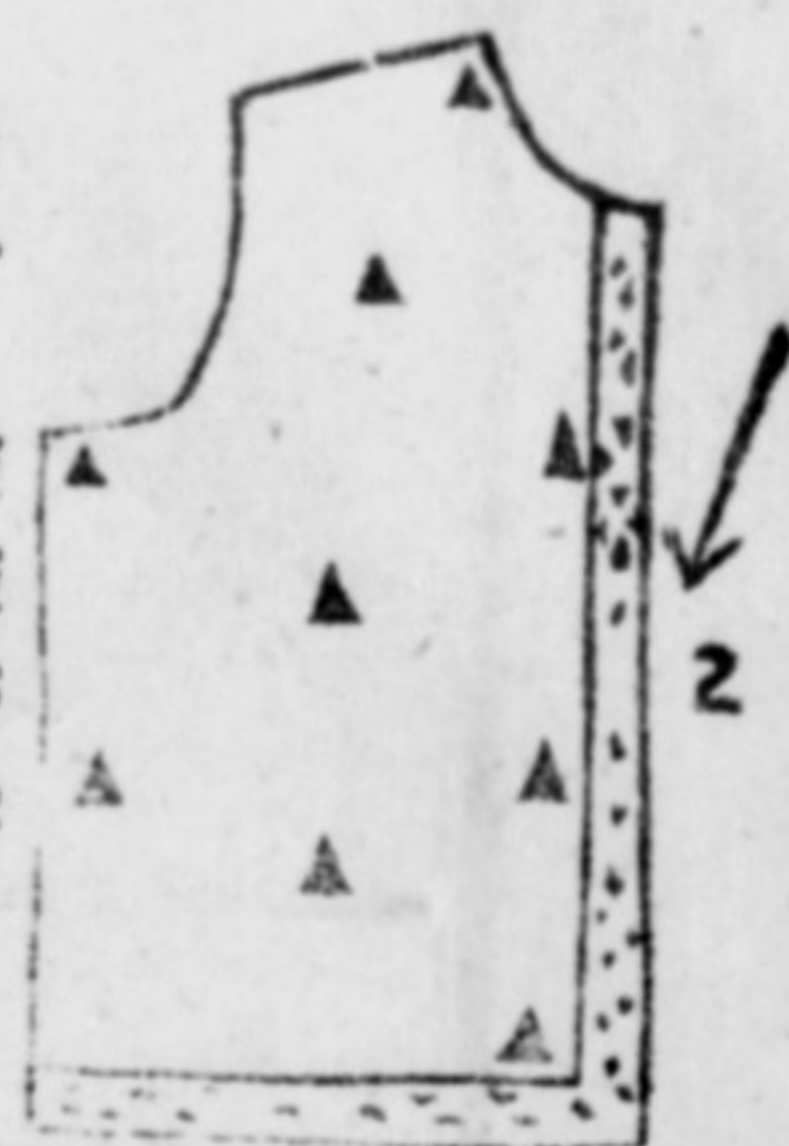
ÁO KHOÁC NGOÀI

Bao giờ các bạn cũng nên đan thân sau trước. Như thế nó sẽ có một kích thước chắc chắn để giúp các bạn đan thân đằng trước một cách dễ dàng lắm!

Bắt đầu 80 mũi đan hột gạo độ 2 phân thì đan trơn thẳng cho đến nách (20 phân). Bớt nách thân sau bao giờ cũng ít hơn thân trước vì thân trước nhiều mũi hơn.

Đầu bớt 3, sau 2 và hai lần mỗi lần một. (tất cả mỗi bên bớt 7 mũi thôi) rồi đan lên độ 10 phân thì trừ vai mỗi lần 4, trừ được mỗi bên một lần thì chia đôi, để giữa cổ 5 mũi. Sau bớt cho đều hai bên. (nhớ chia đôi thì chỉ đan một bên thôi, sau mới bớt bên kia).

Vai mỗi bên 22 mũi giữa cổ cũng 22 mũi

Thân trước

Bắt đầu 50 mũi một thân đan hột gạo độ 2 phân để 6 mũi đan hột gạo. Cứ thế đan lên đến nách thì bớt lần 5, 3, 3, 2 và bốn lần 1 (17 mũi)

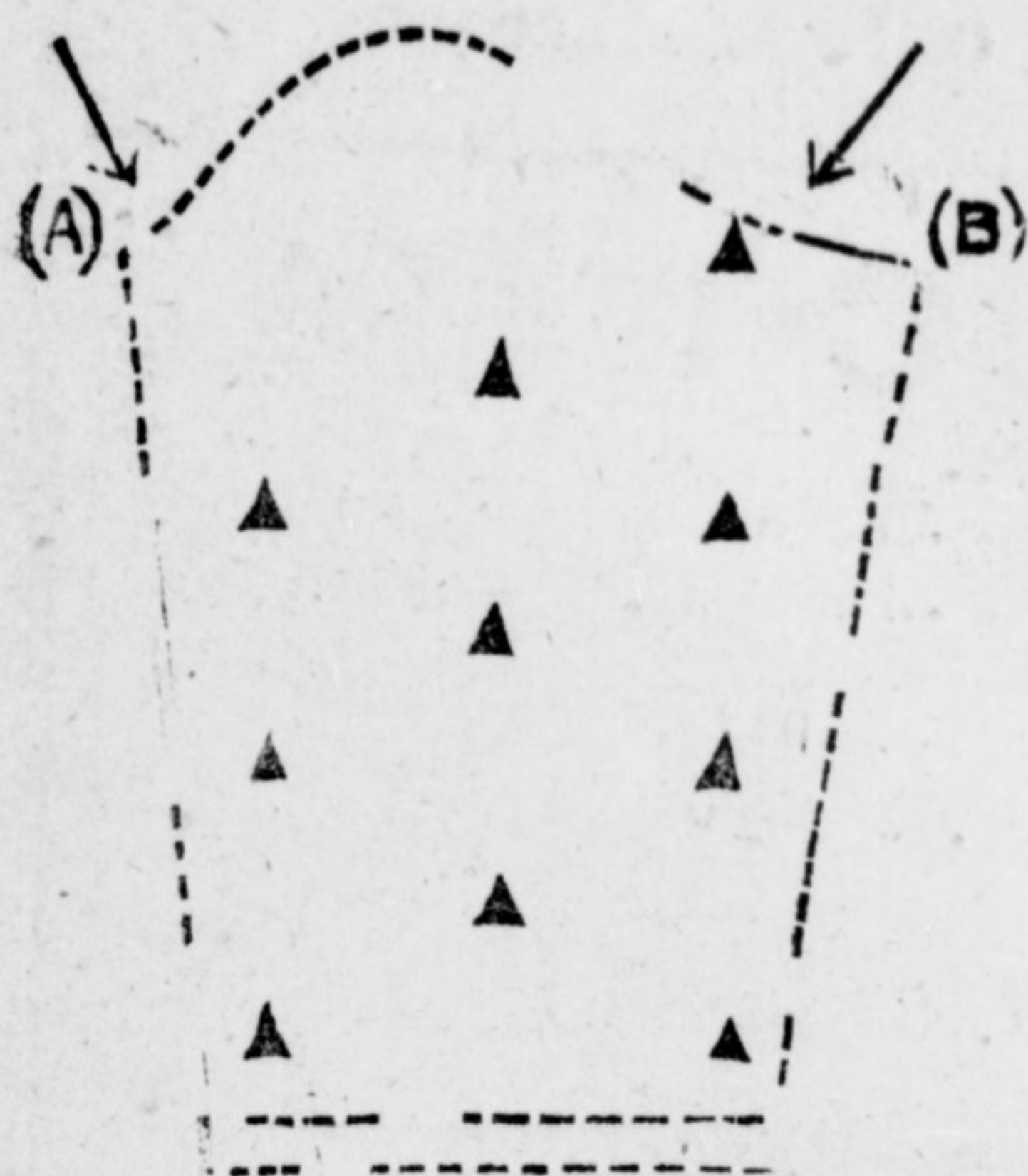
Khi đan nách được 7 phân thì bắt đầu bớt cổ 3-3-2-1- 1-1 (11 mũi)

Nghĩa là khi đan đến vai thì vừa đúng 22 mũi.

TAY ÁO: Bắt đầu 40 mũi đan hột gạo rồi đan trơn cứ độ 3 phân thì thêm hai bên 2 mũi cho đều. Đan độ dài 25 phân thì bớt nách tay.

ĐAN TAY ÁO Phần đóng các bạn thường bớt tay hai bên đều nhau. Như vậy sai mà lúc may vào không đẹp. XIN CHÚ Ý: Tay phải bên (A) thì bớt 3-2-2- và 1.

(B) bớt nhiều hơn vì đằng trước: 5-3-3-2 và 1 mũi cho đến khi còn 15 mũi thì trừ hẳn không đan nữa.

TAY TRÁI Đổi lại bên A bớt nhiều, bên (B) lại bớt ít. Như vậy khi may vào các bạn sẽ thấy vừa vặn và đẹp.

CỔ XÂY: Bắt đầu 8 mũi thêm lần đến 12 mũi thì đan point mousse. Trong cổ để lại 2 mũi. Cứ đan cách 3 đường ngoài thì đan qua 1 đường vào trong (chỗ 2 mũi)

Như thế mãi đến khi đo, theo cổ áo liệu gần vừa đủ

thì bớt để lại 8 mũi như bên kia rồi trừ hẳn. Xong xuôi các bạn làm hai sợi giây và hai quả bóng, đính giây giữa cổ để buộc (không có cúc) Thế là xong 1 bộ quần áo khoác cho em bé mình.

THƯ TIN

Đã nhận được mandats của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Cô Thành Hắcôi, Cô Diệu thị-Yên Moncay, ông Trần-đức-Nam văn-yên, Cô Toàn Bắc-ninh, cô Hoàng-Oanh Chợ-Lớn, ông Thanh-Tao, ông Thảo và cô Nguyễn-Phương-Hạnh Vinh, cô

Hoàng-ngọc-Thiệu Lao-Kay, bà Nông-ích-Thuật Thái-Nguyên, cô Lê-Tâm Bình-Lieu, cô Đinh-Bạch-Lý Hưng-yên, cô Ngọc-Hiền Hà-lông, cô Nguyễn-thị-Hiền Bắc-ninh, ông Nam Tân Haiphong, ông Hội-Ký Nam-định, Phật-Học Hội Phan-Rang, cô Nguyễn-thị-Sáu Bắc-kạn, ông Mai-Linh Haiphong, cô Trần-thị-Hội Kiên-an, cô Phạm-Thủy Đông-Đặng, ông Minh-Đức

Thái-bình, Cô-quan-Cáo Tinh-túc, cô Nguyễn-thị-Dung Hưng-yên, bà Nguyễn trọng-Tuệ Haiphong, cô Kim-Chính Vinh, ông Hocthánh Thanh-hóa.

Bà Liêm Thái-bình. — Rất mong bài để đăng vào số Tết. Bà gởi sách và ảnh theo lời recommandée.

Cô Sơn Bắc-kạn. — Đã chuyển giao số tiền của cô cho ban cứu-tê.

Cô Ninh Hà-nam. — Từ Đan-bà là tờ báo đã gắng sức để in trên giấy tây, còn phần nhiều các tuần báo khác in trên giấy bán hết, khổ có to chịu vậy chứ xén bớt thì chịu vì giấy đắt như vàng.

Ông Bích-Câu. — Bài thơ và bài kịch không đăng được vì những ý ấy nói mãi rồi. Ông có bằng lòng cho nhà báo cái bức vẽ ở trên bài thơ không?

THUỐC GIA-TRUYỀN TUYỆT HAY ::

PHONG-TICH **CON CHIM** 0p 50
 THUỐC-LY **CON CHIM** 0. 40
 THUỐC-EO **CON CHIM** 0. 40
 CHINH-KHI **CON CHIM** 0. 40

DAU CHOI HOA - KỲ. GIÁ 1 p. 20

ĐẠI-LÝ TỔNG PHÁT HÀNH:
 NAM-TÂN 109, Bonnal Haiphong.
 AN-HÀ 13 Rue du Cuivre Hanoi.

GIÚP CÔNG QUÝ !

Ý nhị gì bằng bỏ ra mỗi tháng
 một đồng mua tâm vé ;

Sô Đông-Pháp

mà còn hy vọng sẽ có :
 Nhà lầu, ô-tô, tha hồ sung sướng
 mỗi tháng mở một kỳ

THANH-HƯƠNG

Hiệu bánh ngon và khéo nhất

— HANOI —

Đủ các thứ bánh mứt lời ta.

NHẬN LÀM : BÁNH ĐÁM CƯỚI

43, PHUC-KIEN ○ VÀ CÁC THỨ ○

HANOI BÁNH SÊU, TẾT.

CÂN BÊ Ý HAI ĐIỀU :

1) Phương thuốc ho lao của cụ TRỊNH-VĂN-HÀO (một tờ
 ông (độc học HẠO) là đáng tin cậy vì đã cứu sống nhiều
 người mắc bệnh ho lao, ho ra máu hay ho đẫm. Có 2 thứ
 Co hai thứ: 8p00 và 10p00 — hạng đặc biệt 12p00
 2) Toàn cõi Đại-Á-Đông ai cũng rõ sự công hiệu của Nước
 cốt Sâm (sac-ly) còn sâm (sac-ly) chung lấy nước cốt
 Đại tài bổ dưỡng người già yếu. Thanh niên nam nữ gây
 cảm, bực nhược. Ve

Ve lớn: 8p00 nhỏ 6p00 — hạng đặc biệt 10p00

Ở XA MUA GỬI MANDAT CHO ÔNG :

TRỊNH-VĂN-HÀO

19, Rue de Vassoigne, Tândinh—Saigon

NUOC-NAM

Một tờ tuần báo mà tất
 cả mọi người đều nên đọc

Mỗi số 0\$20

Một năm. 9\$00

CHỦ-NHỆM :

Lương-Ngọc-Hiền

97, Phố Hàng-Gai — Hanoi

Vừa thấy

SỤT CÂN, MẤT NGỦ, ĂN ÍT, MAU MỆT

Quý-ngài nên nhớ ngay đến

CỦ'U—LONG—HOÀN

VÔ-ĐÌNH-DÂN

TỔNG PHÁT HÀNH Miền bắc Đông-Pháp

ÉTABLISSEMENT VẠN-HÓA • 18 Rue des Antennais—HANOI

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939

Imprimerie Le-Cuong, tirage Exemplaires La gérante LƯU-THY-YEN dite THUY-AN